

Slyšení ve vazebním řízení

Neinformoval-li soud obviněného stěžovatele o tom, že bude rozhodováno o stížnosti státního zástupce proti rozhodnutí o propuštění z vazby na svobodu, aniž by mu tuto stížnost zaslal a poskytl mu lhůtu k vyjádření či vyslovení požadavku na konání vazebního zasedání, a nekonal-li ani vazební zasedání, o které obviněný požádal v řízení před soudem prvního stupně, a v němž by se mohl k návrhu vyjádřit, porušil takovým postupem základní práva obviněného na projednání věci v jeho přítomnosti a možnost vyjádřit se k dalšímu trvání vazby a ke všem prováděným důkazům podle čl. 38 odst. 2 Listiny základní práv a svobod a čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V důsledku toho porušil i jeho právo na osobní svobodu podle čl. 8 odst. 2 Listiny základní práv a svobod, podle kterého nikdo nesmí být zbaven osobní svobody jinak než způsobem, který stanoví zákon.

Uvedené platí tím více za situace, kdy stížnostní soud rozhodoval po více než šesti týdnech od konání posledního vazebního zasedání, přičemž se nijak nezabýval „obdobným užitím“ § 73d odst. 3 trestního řádu, jak předepisuje § 74 trestního řádu. Na rozhodování soudu prvního stupně a soudu stížnostního při posuzování nutnosti konat ve stížnostním řízení vazební zasedání, požádá-li o něj výslovně obviněný, je třeba nahlížet jako na jeden celek.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. II.ÚS 2837/25 ze dne 5.11.2025)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele P. B., t. č. ve Vazební věznici a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Praha Pankrác, zastoupeného Mgr. R.K., Ph.D., advokátem, sídlem P., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. července 2025 sp. zn. 61 To 507/2025, za účasti Městského soudu v Praze, jako účastníka řízení, tak, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. července 2025 sp. zn. 61 To 507/2025, bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a dále jeho právo na osobní svobodu zaručené čl. 8 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. července 2025 sp. zn. 61 To 507/2025 se ruší.

Z odůvodnění

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí s tvrzením, že jím došlo k porušení jeho ústavně zaručených základních práv a svobod zakotvených v čl. 8 odst. 1, odst. 5, čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a čl. 5 odst. 4 a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva").

2. Z ústavní stížnosti a předložených podkladů se podává, že stěžovatel je trestně stíhán pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. c) zákona č. [40/2009](#) Sb., trestní zákoník. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 3 (dále jen "obvodní soud") ze dne 4. 1. 2025 č. j. 0 Nt 1/2025-13 byl vzat do vazby z důvodů podle § 67 písm. a) a c) zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a usnesením obvodního soudu ze dne 28. 4. 2025 č. j. 0

Nt 1007/2025-31 byl nadále ponechán ve vazbě z důvodu podle § 67 písm. a) trestního řádu.

3. Následně byl stěžovatel usnesením obvodního soudu ze dne 26. 6. 2025 č. j. 0 Nt 2001/2025-18 podle § 71a trestního řádu ve spojení s § 73 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu, při nadále trvajícím důvodu vazby podle § 67 písm. a) trestního řádu, propuštěn z vazby na svobodu za současného přijetí záruky jeho syna A. B. za chování stěžovatele, přijetí písemného slibu stěžovatele a stanovení dohledu probačního úředníka. Podle § 73 odst. 3 trestního řádu byla stěžovateli stanovena povinnost zdržovat se po dobu trvání vazebního důvodu na území hlavního města Prahy, podle § 73 odst. 3 trestního řádu mu byla stanovena povinnost zdržovat se po dobu trvání vazebního důvodu v době od 22:00 do 06:00 hodin v bytě na adrese X, podle § 73 odst. 4 trestního řádu byl stanoven výkon elektronické kontroly jeho pohybu a podle § 73 odst. 5 trestního řádu mu bylo uloženo omezení zákazu vycestování do zahraničí s výzvou k vydání cestovního dokladu.

4. Ke stížnosti příslušné státní zástupkyně bylo napadeným usnesením Městského soudu v Praze (dále jen "městský soud") posledně uvedené usnesení obvodního soudu podle § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu zrušeno a za podmínek trvání vazby podle § 67 písm. a) trestního řádu bylo znovu rozhodnuto tak, že podle § 73 odst. 1 písm. a) trestního řádu a contrario nebyla přijata nabídka na převzetí záruky za další chování stěžovatele učiněná A. B., podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu a contrario nebyl přijat písemný slib stěžovatele, podle § 73 odst. 1 písm. c) trestního řádu a contrario nebyl přijat návrh stěžovatele na nahrazení vazby dohledem probačního úředníka, podle § 73 odst. 4 trestního řádu a contrario vazba stěžovatele nebyla nahrazena výkonem elektronické kontroly plnění uložených povinností prostřednictvím elektronického kontrolního systému a podle § 71a trestního řádu byla žádost stěžovatele o propuštění z vazby na svobodu zamítnuta.

II. Argumentace stěžovatele

5. Stěžovatel v ústavní stížnosti po podrobné rekapitulaci dosavadního průběhu trestního řízení namítá, že městský soud nevysvětlil faktické ani právní důvody svého rozhodnutí, pouze shledal námítky příslušné státní zástupkyně obsažené ve stížnosti proti usnesení obvodního soudu jako důvodné. K tomu odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2025 sp. zn. IV. ÚS 170/25, podle kterého musí být rozhodnutí o vazbě pečlivě odůvodněno, což se podle něj v dané věci nestalo. Poukazuje na to, že městský soud pominul veškerý vývoj v jeho osobních poměrech a mimořádné úsilí jeho rodinných příslušníků za účelem prokázání, že obava z jeho útěku není opodstatněná, a to zejména obsah obvodním soudem přijaté záruky jeho syna, který za účelem splnění obsahu svého slibu opustil domov i zaměstnání v Irsku, přestěhoval se do Prahy a zajistil sobě i stěžovateli pracovní uplatnění. Zdůrazňuje, že stěžejním pilířem byla pro městský soud hrozící výměra trestu odnětí svobody, žádnou jinou individualizovanou okolnost v odůvodnění svého rozhodnutí nepřeložil. V rozporu s doktrínou zesílených důvodů městský soud podle stěžovatele neidentifikoval žádnou další okolnost, která by původní útěkovou obavu aktualizovala či prohloubila.

6. V další části ústavní stížnosti stěžovatel uvádí, že v petitu žádosti o propuštění z vazby navrhoval konání vazebního zasedání, avšak městský soud tuto jeho žádost pominul a nijak na ni nereagoval.

III. Vyjádření k ústavní stížnosti

7. Ústavní soud podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu vyzval městský soud a Městské státní zastupitelství v Praze (dále jen "městské státní zastupitelství") k vyjádření k ústavní stížnosti.

8. Městský soud svým přípisem ze dne 14. 10. 2025 toliko odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí s

tím, že k věci nemá žádné další vyjádření.

9. Městské státní zastupitelství nevyužilo možnosti vyjádřit se k ústavní stížnosti, čímž nastoupila domněnka, že se vzdalo postavení vedlejšího účastníka řízení. Ústavní soud proto s ním jako s vedlejším účastníkem dále nejednal.

10. S ohledem na skutečnost, že se městský soud k věci nijak nevyjádřil a pouze odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, nezasílal Ústavní soud jeho přípis stěžovateli k replice.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

11. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení. Shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí napadené v ústavní stížnosti. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Jeho ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario), neboť vyčerpал všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

12. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Není součástí soustavy soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), není jim instančně nadřizen, a nezasahuje do rozhodovací činnosti soudů vždy, když došlo k porušení "běžné zákonnosti nebo k jiným nesprávnostem", ale až tehdy, představuje-li takové porušení zároveň porušení ústavně zaručeného základního práva nebo svobody. V řízení o ústavní stížnosti tedy není sama o sobě významná námitka "nesprávnosti" napadeného rozhodnutí, a není rozhodné, je-li dovozována z hmotného či procesního (podústavního) práva.

13. Ústavní soud se především zabýval procesní námitkou stěžovatele, že městský soud pomínil jeho žádost na konání vazebního zasedání. Danou námitku shledal Ústavní soud důvodnou.

a) Obecná východiska

14. Osobní svoboda jednotlivce je chráněna čl. 8 Listiny, který současně stanoví ústavněprávní rámec pro její případné omezení. Nikdo tak nemůže být zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon, což se výslovně podle čl. 8 odst. 5 Listiny uplatňuje také pro vazební řízení. Nadto dané ustanovení Listiny vyžaduje, aby rozhodnutí o vzetí do vazby a navazující rozhodnutí o vazbě činil soud, čímž dochází k otevření prostoru pro plné uplatnění procesních práv zaručených hlavou pátou Listiny, jež současně vyplývají z čl. 5 a 6 Úmluvy, tj. práv spadajících do komplexu práva na spravedlivý proces.

15. Princip kontradiktornosti, který je nedílnou součástí práva na spravedlivý proces, v sobě podle ustálené judikatury Ústavního soudu nese právo účastníka řízení mít možnost působit svými argumenty na úvahu soudu, a to jak o celém předmětu řízení, tak i o jeho dílčích částech. Vyplývá z něj proto právo účastníků řízení seznámit se s každým důkazem nebo vyjádřením, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu, přičemž účastníku řízení musí být dána možnost nejenom se s nimi seznámit, ale i se k nim vyjádřit [viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2018 sp. zn. II. ÚS 3689/17].

16. Součástí práva na spravedlivý proces je mimo jiné i právo na osobní slyšení obviněného při rozhodování o vazbě, které již Ústavní soud ve své judikatuře mnohokrát zdůraznil [srov. např. náleží

ze dne 15. 1. 2014 sp. zn. I. ÚS 3326/13 (N 5/72 SbNU 69), náleze ze dne 1. 8. 2017 sp. zn. III. ÚS 1447/17 (N 136/86 SbNU 293), náleze ze dne 12. 2. 2020 sp. zn. IV. ÚS 1466/19 (N 26/98 SbNU 317) aj.]. Ústavní soud opakovaně judikuje, že osobní slyšení osoby, u níž je o zbavení její osobní svobody rozhodováno, je základní institucionální zárukou spravedlnosti řízení a ztělesňuje soudní kontrolu zásahů do základních práv ze strany exekutivy v demokratickém právním státě. V nálezu sp. zn. I. ÚS 3326/13 Ústavní soud konstatoval, že právo na osobní slyšení (respektive projednání věci v přítomnosti účastníka řízení) i ve vazebním řízení je zaručeno čl. 38 odst. 2 Listiny. Účelem realizace tohoto práva není primárně získání dalšího důkazu ve vazebním řízení, nýbrž je zde zdůrazňován účel zjištění názoru obviněného na věc, v souvislosti s čímž dochází k naplnění dalších procesních zásad ve vazebním řízení, a to zásady kontradiktornosti a rovnosti zbraní.

17. Rozhodovací praxe Ústavního soudu týkající se osobního slyšení v rámci vazebního řízení je přitom silně ovlivněna judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen "ESLP"), jehož výklad čl. 5 odst. 4 Úmluvy, který zaručuje každému, kdo byl zbaven svobody, právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody, se promítl jak do judikatury Ústavního soudu, tak do právní úpravy vazebního rozhodování obsažené v trestním řádu [srov. náleze ze dne 22. 3. 2005 sp. zn. Pl. ÚS 45/04 (N 60/36 SbNU 647, č. [239/2005](#) Sb.)]. ESLP ve svých rozhodnutích opakovaně připomíná, že "řízení podle článku 5 odst. 4 Úmluvy sice nemusí vždy poskytovat stejné záruky, jaké stanoví čl. 6 Úmluvy pro občanskoprávní a trestní řízení, nicméně je třeba, aby mělo charakter soudního řízení a poskytovalo záruky uzpůsobené danému typu zbavení svobody. Zejména řízení o prostředku nápravy proti rozhodnutí o vazbě musí být kontradiktorní a zaručovat rovnost zbraní mezi účastníky řízení, tj. mezi státním zástupcem a zadrženým" (srov. např. rozsudek ze dne 22. 10. 2019 ve věci Venet proti Belgii, stížnost č. 27703/16). Dále ESLP opakovaně konstatoval, že čl. 5 odst. 4 Úmluvy sice nezaručuje právo na odvolání proti rozhodnutím o vazbě, ale pokud vnitrostátní právo odvolání připouští, musí být rozhodování odvolacího orgánu taktéž v souladu s čl. 5 odst. 4 Úmluvy (rozsudek ze dne 10. 10. 2000 ve věci Grauzinis proti Litvě, stížnost č. 37975/97). Stejně záruky se pak musí vázat jak k řízením o prodloužení vazby, tak k řízením, v nichž se posuzují žádosti o propuštění stěžovatelů, pakliže nastolují otázku zákonnosti vazby (rozsudek ze dne 4. 12. 2008 ve věci Husák proti České republice, stížnost č. 19970/04).

18. ESLP také již opakovaně konstatoval, že čl. 5 odst. 4 Úmluvy nevyžaduje, aby byl obviněný slyšen v souvislosti s každým rozhodováním o vazbě, a právě z rozsudku ve věci Husák proti České republice lze vyvodit, že neslyšení obviněného v rámci rozhodování o prostředku nápravy (tj. v rámci rozhodování o stížnosti ve vazebním řízení) bude v souladu s Úmluvou, zejména pokud se obviněný mohl účastnit jednání soudu prvního stupně, pokud bylo rozhodnutí učiněno v intervalu několika málo týdnů od posledního slyšení obviněného a pokud měl obviněný možnost kdykoli podat novou žádost o propuštění, o které by bylo rozhodnuto za současného slyšení obviněného soudem prvního stupně (srov. také rozsudek ze dne 6. 4. 2006 ve věci Rahbar-Pagard proti Bulharsku, stížnosti č. 45466/99 a č. 29903/02; a dále rozsudek ve věci Grauzinis proti Litvě).

19. Ústavní soud doplňuje, že v zákonné rovině je právo na osobní slyšení ve vazebním řízení realizováno prostřednictvím § 73d až 73g trestního řádu upravujících vazební zasedání. Na základě této právní úpravy se o vazbě primárně rozhoduje v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání, pokud se koná. Rozhoduje-li soud o vzetí obviněného do vazby mimo hlavní líčení nebo veřejné zasedání, nebo rozhoduje-li soudce o vzetí do vazby v přípravném řízení, rozhoduje vždy ve vazebním zasedání. Z další úpravy těchto ustanovení plyne, že není nutné konat vazební zasedání (tedy dát prostor k osobnímu slyšení obviněného) při každém jednotlivém dalším rozhodování o vazbě, ale je nutno konat vazební zasedání v pravidelných intervalech. Trestní řád hovoří jednak o situacích, kdy osobní slyšení obviněného považuje za potřebné soud, a dále o situacích, kdy o konání vazebního zasedání výslovně požádá obviněný. Podle § 73d odst. 3 trestního řádu se pak i přes výslovnou žádost obviněného vazební zasedání konat nemusí, pokud a) se jej obviněný následně odmítl zúčastnit, b)

obviněný byl slyšen k vazbě v posledních šesti týdnech a současně neuvedl žádné nové okolnosti podstatné pro rozhodnutí o vazbě nebo jím uváděné okolnosti zjevně nemohou vést ke změně rozhodnutí o vazbě, c) zdravotní stav obviněného neumožňuje jeho výslech, nebo d) obviněný se propouští z vazby. Výjimka z povinnosti konat vazební zasedání podle § 73 odst. 3 písm. b) trestního řádu je promítnutím výše naznačené judikatury ESLP do českého právního řádu. V důvodové zprávě k zákonu č. [459/2011](#) Sb., kterým se mění zákon č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (Poslanecká sněmovna, 6. volební období, 2010-2013, sněmovní tisk 335/0), se k intervalům mezi jednotlivými slyšeními obviněného k vazbě výslovně uvádí, že dle požadavku ESLP musí jít o dobu spíše v řádu týdnů než měsíců.

20. Právě uvedené se pak podle § 74 odst. 1 trestního řádu užije obdobně na rozhodování o stížnosti proti rozhodnutí o vazbě. Výkladem pojmu "obdobného užití" podle § 74 odst. 1 trestního řádu na ustanovení o vazebním zasedání podle § 73d až 73g trestního řádu se již v minulosti Ústavní soud zabýval a podobně jako odborná literatura (srov. komentář Šámal, Pavel a kol. Trestní řád I. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 951: "Platí zde tedy plně úprava uvedená v § 73d až 73g.") dospěl k závěru, že vazební zasedání v případě, že o to obviněný výslovně požádá, konáno být musí i u soudu stížnostního, ledaže může být aplikovaná jedna z výše popsaných výjimek § 73d odst. 3 trestního řádu [srov. nález sp. zn. III. ÚS 1447/17, usnesení ze dne 20. 6. 2017 sp. zn. I. ÚS 1051/17, usnesení ze dne 27. 2. 2018 sp. zn. I. ÚS 3758/17, nález sp. zn. IV. ÚS 1466/19 a další].

21. Konkrétně ve věci sp. zn. III. ÚS 1447/17 rozhodoval Ústavní soud o situaci, v níž stížnostní soud přes výslovnou žádost obviněného o konání vazebního zasedání rozhodl v neveřejném zasedání, ačkoli od posledního slyšení okresním soudem dne 6. 12. 2016 uplynulo více než 10 týdnů. Ústavní soud zde přistoupil k výkladu tzv. podústavního práva v kontextu rozhodování o vazbě, kde zákonnost, tedy soulad i s tzv. podústavním právem, je explicitní podmínkou ústavnosti zbavení svobody. Ustanovení čl. 8 odst. 5 Listiny umožňuje vzetí do vazby pouze z důvodů a na dobu stanovenou zákonem. Ustanovení odstavce 2 tohoto článku umožňuje zbavení svobody pouze z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Každé zbavení svobody musí být v první řadě v souladu se zákonem, a to jak hmotněprávně, tak procesně (viz také nález sp. zn. I. ÚS 3326/13). Ústavní soud připomněl, že ve své judikatuře formuloval požadavek na slyšení osoby, o jejíž vazbě je rozhodováno následovně: "je zásadně obviněného nutno slyšet vždy, když je rozhodováno o jeho pokračující vazbě a od jeho předchozího slyšení uběhlo již několik týdnů, ledaže by osobnímu slyšení bránily objektivně nepřekonatelné překážky" (nález sp. zn. I. ÚS 3326/13). Jestliže pak zákonodárce stanovil tyto intervaly na 6 týdnů [§ 73d odst. 3 písm. b) trestního řádu] a zakotvil tak nárok obviněného na konání vazebního zasedání, pakliže o to obviněný požádá, což v projednávané věci prokazatelně nastalo, pak i nedodržení této zákonné úpravy způsobuje zásah do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu podle čl. 8 Listiny.

22. Zakládá-li § 73d odst. 3 trestního řádu právo obviněného domáhat se konání vazebního zasedání, pak je povinností soudu rozhodujícího o dalším trvání vazby umožnit obviněnému, aby mohl toto právo také reálně využít. Neinformuje-li příslušný soud obviněného, který je ve vazbě, o tom, že jím bude rozhodováno o dalším trvání jeho vazby, popřípadě kdy se tak stane, a neposkytne mu lhůtu k vyslovení (případného) požadavku na konání vazebního zasedání, a to i v řízení o stížnosti státní zástupkyně proti rozhodnutí o vazbě, pak mu ve skutečnosti znemožní uplatnit právo žádat o konání vazebního zasedání a tohoto vazebního zasedání se zúčastnit (srov. např. nález ze dne 18. 5. 2015 sp. zn. I. ÚS 3944/14 či nález ze dne 18. 1. 2017 sp. zn. I. ÚS 3909/16).

b) Aplikace obecných východisek na posuzovanou věc

23. Ze spisu obvodního soudu, který si Ústavní soud vyžádal, se podává, že při rozhodování o vazbě stěžovatele (resp. jeho ponechání ve vazbě) bylo naposledy konáno vazební zasedání dne 28. 4. 2025. Podáním ze dne 9. 5. 2025 stěžovatel požádal o propuštění z vazby na svobodu, přičemž v petitu

žádosti výslovně požádal o konání vazebního zasedání podle § 73c trestního řádu, bude-li třeba "konfirmace" jím tvrzených a doložených skutečností nebo bude-li žádoucí jeho osobní vyjádření či jeho syna A. B. (č. l. 7 p. v. spisu obvodního soudu); z této žádosti jednoznačně vyplývá, že pro případ pochybností o možné náhradě vazby přijetí záruky jeho syna A. B. za chování stěžovatele, přijetí písemného slibu stěžovatele a stanovení dohledu probačního úředníka, žádá o konání vazebního zasedání, aby se k možnému pokračování vazby mohl osobně vyjádřit. O dané žádosti rozhodl soudce obvodního soudu, aniž by nařídil a konal vazební zasedání, usnesením ze dne 26. 6. 2025 č. j. 0 Nt 2001/2025-18 tak, že stěžovatele propustil z vazby na svobodu za současného přijetí záruky jeho syna A. B. za chování stěžovatele, přijetí písemného slibu stěžovatele, stanovení dohledu probačního úředníka a dalších ve výroku uvedených omezení (sub bod 3.).

24. Ke stížnosti příslušného státního zástupce pak městský soud napadeným rozhodnutím usnesení obvodního soudu zrušil a rozhodl o ponechání stěžovatele ve vazbě (sub bod 4.), a to v neveřejném zasedání, přičemž stěžovatele žádným způsobem neinformoval, že bude rozhodovat o podané stížnosti státní zástupkyně městského státního zastupitelství, nedal mu možnost se k podané stížnosti státní zástupkyně městského státního zastupitelství vyjádřit, ani se ho nedotázal, zda trvá na navrhovaném vazebním zasedání. Rozhodoval přitom dne 22. 7. 2025, tedy po více než šesti týdnech od konání posledního vazebního zasedání, přičemž se nijak nezabýval "obdobným užitím" § 73d odst. 3 trestního řádu, jak předepisuje § 74 trestního řádu. V posuzované situaci soud prvního stupně, jak již bylo uvedeno, také nekonal vazební zasedání a rozhodl o žádosti obviněného o propuštění z vazby sice bez slyšení obviněného, ale tak, že v souladu s jeho návrhem rozhodl o propuštění stěžovatele z vazby za současného přijetí záruky jeho syna A. B. za chování stěžovatele, přijetí písemného slibu stěžovatele, stanovení dohledu probačního úředníka a dalších ve výroku uvedených omezení. Avšak právě z důvodu neslyšení obviněného k vazbě v řízení před soudem prvního stupně je pak třeba nahlížet na rozhodování soudu prvního stupně a soudu stížnostního jako na jeden celek pro posouzení nutnosti konat další vazební zasedání v stížnostním řízení, pokud o něj obviněný výslovně požádá. Stížnostní soud tak nerespektoval zákonnou úpravu a nevyhověl uvedené žádosti stěžovatele na konání vazebního zasedání, přestože uplynula lhůta šesti týdnů od jeho posledního slyšení, v rámci které může soud vazební zasedání nenařídít a současně mu svým postupem ve skutečnosti znemožnil realizovat jeho právo na konání vazebního zasedání a tohoto vazebního zasedání se zúčastnit (srov. např. nálezy ze dne 18. 5. 2015 sp. zn. I. ÚS 3944/14 či ze dne 18. 1. 2017 sp. zn. I. ÚS 3909/16).

25. S ohledem na uvedené procesní pochybení se Ústavní soud již nezabýval dalšími námitkami stěžovatele proti napadenému usnesení, neboť ty budou předmětem nového rozhodování městského soudu o stížnosti státní zástupkyně městského státního zastupitelství proti usnesení obvodního soudu ze dne 26. 6. 2025 č. j. 0 Nt 2001/2025-18, a to ve vazebním zasedání, nebude-li však splněna některá z podmínek uvedených v § 73d odst. 3 trestního řádu, kdy stížnostní soud vazební zasedání konat nemusí.

VI. Závěr

26. V návaznosti na výše uvedené Ústavní soud uzavřel, že městský soud nerespektováním právní úpravy obsažené v § 73d odst. 3 trestního řádu ve spojení s § 74 odst. 1 trestního řádu porušil právo stěžovatele na projednání věci v jeho přítomnosti zaručené čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 5 odst. 4 Úmluvy, a dále jeho právo na osobní svobodu zaručené čl. 8 Listiny, neboť rozhodl o zbavení stěžovatele svobody jinak než způsobem, který stanoví zákon.

27. Ústavní soud proto ústavní stížnosti stěžovatele vyhověl a napadené usnesení městského soudu podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil.

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)